

силно са стреми да разкъса преградите и реве — така и моята скърбъ: колкото повече ти искаш да я потулишъ съ своето дружеско участие, толкова по-неумоливо ма тя мъчи! Мене сж противни вече въздухътъ, свѣтлината... Азъ би желалъ да влѣза въ гробътъ, азъ би желалъ да не съществувамъ! Сичко е безсилно противъ моите страдания! само единото нищожество може да ги излѣчи — нищожество, на което за образъ е даруванъ намъ сжнть! Ахъ, какво наслаждение е да спи човѣкъ! А азъ сжмъ до толкова нещастенъ, щото и сжнть бѣга отъ моите очи. Азъ сжмъ малко спалъ днесъ. Ахъ, Сеяне! ако да би можялъ нѣкой да ма направи като Евменида? Ухъ, какво страшно и невиносимо стѣснение усѣщамъ въ гръдите си!

Сеянъ.

Преодолявай себъ си, господарю; отдалечавай отъ себъ си черните мисли. Сутрена твоите припадки, сж по-силни, но повечеря ще да ти улекне. Пийни отъ живителната влага на Бакха! (*Подáva му чашата*).

Тиверий (*ние съ жадность*).

Да! Какви жалки създания би биде ние, ако да не съществувахме на свѣтътъ вино? Но отъ день на день мене ми става по зле. Азъ усѣщамъ, — това вино не само ма не облекчава, — напротивъ, още повече усилва болѣстъта ми!

Сеянъ.

Припомни си, че има още една утѣшителница за човѣческиятъ родъ — добрата Афродита.

Тиверий.

И ти скоро ще да остави въ мене само едно тажно